

Alice, adieu

I natt drömde jag att jag knullade Alice Timanders lik.

Normalt sett gillar jag inte uttrycket "att knulla någon". Jag föredrar "att knulla med någon". Visst, det är en handling som uttrycker råa lustar och passion, men den ska ändå vara ömsesidig. Annars blir det bara sorg till slut. Men i detta fall känner jag mig ändå nödgad att beskriva det som ett tämligen ensidigt knull, då det rimligtvis inte kunde begäras någon motprestation. Hon var ju död.

På något sätt hade jag tagit mig in i bårhuset (kanske kände jag en vän, eller så hade jag brutit mig in), och nu betraktade jag henne där hon låg på den silverglänsande båren. De hade sminkat upp gamkärringen på en sista lit de parade, och hon såg faktiskt riktigt fräsch ut. Jag föreställde mig hur de skulle trippa fram till henne, en efter en, hur de skulle säga de sista orden och kanske lägga en blomma. Det skulle vara svårt, som det ju alltid är inför döden. Säkert skulle en och annan tår fällas. Jag missunnade dem inte det. Det gjorde jag verkligen inte. Men där, i det starka skenet från lysrören, där var det något annat som gällde. Där och då. En slags ambiens, en känsla som krävde sitt, förstärkt av den kliniskt blåtonade omgivningen. Så jag skred till verket.

När jag klättrade upp och la mig ovanpå henne knarrade kroppen till, gav ifrån sig ett gnällande ljud. Förmodligen hade de ännu inte hunnit preparera dem med de nödvändiga oljor och liniment som krävs för att bevara en kropp efter rigor mortis inträde. Hur som haver: Jag makade mig långsamt och bökande in i henne medan jag fokuserade blicken på de i turkost spacklade ögonlocken. De var slutna, vilket gjorde mig tacksam. Jag har alltid varit mån om att hålla ögonkontakt med människor, men med lik var det en annan sak.

Jag började långsamt att jucka med underlivet och kände plötsligt hur en ljummen vätska vätte mitt kön. När jag tittade ner såg jag en gulaktig lösning långsamt sippra ur vaginan. Den fungerade som lubrikation; smorde mitt sköte och kön, hjälpte friktionen. Jag kände ingen lukt, vare sig från henne eller från mig. Endast ett torrt prasslande, som av små små löv som rörde sig över de känsliga ryggradsfjunen. Jag antog att det var ventilationssystemet.

Ska jag vara ärlig minns jag inte om jag fick någon orgasm. Det var heller inte det som var själva huvudsaken. Det viktiga var där och då, att vi delade något. Jag kände något. För första gången i mitt förtappade liv kände jag något, om så bara i en dröm. Ensamheten värkte inte längre lika hårt. Andetagen kom lättare, stötvis. Jag ville sluta drömmen om mig, begrava mig i den, för jag visste ju att detta också måste ta slut.

Det nästa jag minns var att jag stod bredvid britsen där hon låg, Alice. Jag hade en avklippt ros i handen. Det var en märklig ros, för dess kronblad var vita, men med svaga röda strimmor i. Jag la den på Alices bröstorg.

"Tack", sa jag. "Och sov gott". Sedan sköt jag in britsen.

När jag vaknade grät jag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cronopio med Poeter.se id #4272 innehar upphovsrätten